

ved at modtage en saadan Bøvd gjøre sit Øberste for at bringe det paa ret Vej; det er 3,000,000 Kr., hvilket vil paavirke lidt stærkere end 1000 Kr., som de andre Herrer ville have, men helst saaledes, at ogsaa denne Afstemning, denne Meningsstilkjendegivelse er en yderligere Anke mod den Finantsstyrelse, som den ærede Minister fører her i Landet i det Hele taget, og som kunde give Anledning til fuldstændig at forlade denne Styrelse, der ikke blot her i Landet, provisorisk, som nævnt, fører til de af mig nævnte Resultater, men ogsaa ved Forvaltningen af Kolonierne har ført til saa enorm flette Resultater.

Seg har et tredje Punkt i Betænkningen, som jeg skal omtale, og det er atter Finantsministerens Stilling til et Biland. Mindretallet har udtalt i Betænkningen, at det synes, at Finantsministeren er kommen ind paa at anvende den samme Methode, selvfølgelig i mindre Maalestok, ligeoverfor Island, som han har praktiseret i de senere Aar, navnlig ligeoverfor Bestindien. Der er det samme Tilfældet. Man approberer Budgetter, som betegner Underbalance, og Underbalancen i Finantsministerens Kasse dækkes med Beviser. Der har altid været et lille Afregningsbeløb mellem Islands og Kongerigets Kasse, og det er meget vel begrundet i Forholdene, særlig saalænge man har villet have, at den ansvarlige Minister skal vo her i Landet, men efter min Formening hører til Islands Selvstyre, at Island har sin ansvarlige Minister eller, om Island lænderne nu ville kalde ham, deres Vicekong, der handler paa Kongens Vegne, boende deroppe. Saalænge Islands Centralstyrelse imidlertid er her, kan det ikke undgaa, at der kommer et Mellemværende. Som man vil se af tidligere Regnskaber, staar der: Mellemværende med Islands Fordebogskasse saa og saa meget, som refunderes i det følgende Regnskabsaar. Det findes ikke i de senere Statsregnskaber. Det er den ene Bemærkning. Den anden Bemærkning er den, at Island havde den 1ste April 1875, altsaa da den nuværende Finantsminister tiltraadte sin Finantsstyrelse, 52,000 Kr. eller cirka 53,000 Kr. Det var Mellemværendet den Gang. Den 1ste April 1885, altsaa forinden Provisoriet, var Mellemværendet ikke over 88,000 Kr., det holdt sig altsaa, som oplyst, indtil 1885—86, paa et gennemsnitlig Beløb i de sidste 5 Aar af cirka 85,000 Kr., som skulde refunderes i det følgende Finantsaar. Der er ikke det Mindste at indvende derimod, og jester min Opfattelse svarer det til Forholdene i det Hele taget. I de 5 provisoriske Aar, eller rettere sagt, de 4, idet vi nemlig

blot ere gaaede til 1ste April 1889, er Beløbet fordoblet 4 Gange, saa at det den 1ste April 1889 var 369,109 Kr. Altsaa den samme Tankegang. Der er kun den Forskel, at, ligesom St. Croix stod i 1878, nemlig var oppe paa Reservecapitalen med et Mellemværende af 352,000 Kr., og det betragtedes som et ordentligt Papir i Reservecapitalen, saaledes kan Island staa nu, for saa vidt den har Udlaan i islandske Giendomme, og nogle Statsobligationer og en ikke realiserbar Reservecapital eller en for den ringere Del saa vidt mig bekendt realiserbar Reservecapital. Der er vel saa Bant nok for disse Penge. Men Veien er givet. Sættes der ikke en Stopper derfor, kunne vi komme ind paa en bestindigt Fremgangsmaade. Nu siger det høitærede Flertal, at af Kjærlighed til Island vil det lade det gaa, men jeg siger, have de Kjærlighed til Island og ville forandre det aarlige Tilskud til Island, saa tag en Forandring i Forfatningen eller giv en større Bevilling paa Finantsloven, men gaa ikke udenom en uregelmæssig Finantsstyrelse, der trods alle Regler, saaledes som den nuværende gjør det. En saadan enorm Stigning har ingen Hjemmel, hverken i Praxis eller i Lovgivningen. Jeg nævner altsaa dette her, for at De kunne se, hvorledes Provisoriestyrelsen ikke blot indenlands, men ogsaa udenlands rumler med Pengene, hvilke Forandringer der er sket overfor Bestindien og her i dette mindre Spørgsmaal overfor Island. Jeg skal erklære paa Mindretallets Vegne, at dersom De finde, at der er noget Punkt, hvor det er billigt at komme Island imøde, enten ved et større Tilskud eller ved Medtagelsen af noget andet Formaal, som det ikke kan medtage selv, ville De ikke savne Mindretallets Sympathi derfor, men vi gjøre Modstand mod, at man fortsætter paa denne Maade. Det ville De altid finde. Jeg skal ogsaa der gjøre Flertallet min Kompliment, det har ikke været ganske ufølsomt paa dette Punkt. Da Mindretallet fremstillede denne Sag som sin, har Flertallet ogsaa villet gjøre Noget, og dette „Noget“ maatte selvfølgelig efter Flertallets saa meget forskellige politiske Standpunkt være Noget, der kunde gaa uden om det Hele, og det er lykkedes foreløbig. Jeg henstiller det ganske til Afstemningen. Naar jeg har omtalt disse Spørgsmaal, er det i Virkeligheden fra alle disse Punkter en stærk, saglig Kritik af Finantsministerens Maade at bestyre Statens Midler paa og et Krav paa gennem disse Forslag til Afstemning — ikke paa det sidste, det Vædringsforslag have vi foreløbig henstillet, da man har lovet Bøvd og Bedring, men med Hensyn til de to første — at